

kereskedelmi kertészetből ered. A jogszabály helyes alkalmazása szempontjából ennél fogva a mű- vagy kereskedelmi kertészet fogalmának a meghatározása a döntő, amelynek ismérveit a végrehajtási rendelet nem adja, az őstermelés fogalmi körébe eső közönséges kertműveléssel, illetőleg kertészettel szemben.

Közfelfogás szerint, valamint a kereskedelmi törvény 3. §-a rendelkezésének is szem előtt tartásával, mű- vagy kereskedelmi kertészetnek az olyan kertészet tekinthető, amely a közönséges kertészet rendes termelési és eladási tevékenységen túl, kertek és parkok tervezésével és létesítésével is foglalkozik és amely a kertészeti termékeket és pedig esetleg nem kizárólag a saját, hanem ezek mellett idegen termékeket is, rendes kereskedelmi telepen, illetőleg üzlethelyiségben iparszerűleg árusítja, ahol a foglalkozás körébe eső egyéb — pld. vállalkozási — tevékenységét is rendszerint végzi. Kitészik ezekből, hogy míg a kertművelésnél a tevékenység a termelésre és a termék eladására korlátozódik, vagyis ebben a foglalkozásban az őstermelési elem a túlnyomó, addig a mű- vagy kereskedelmi kertészet folytatásában az őstermelési elem mellett igen lényeges mértékben érvényesül ipari és kereskedelmi természetű tevékenység és a foglalkozás jellegét ez adja meg.

Az itt kifejtettek és a fent megállapított tényállás alapján nyilvánvaló, hogy az adózó által folytatott kertészet mű- vagy kereskedelmi kertészetnek nem minősíthető, általános kereseti adó alá tehát az abból eredő tiszta jövedelem nem esik.

Az alkalmazottnak évnegyedenként kijáró illetményei a havonként kifizetett illetményekről elkülönítve vonandók alkalmazotti kereseti adó alá. Közigazgatási bíróság 15.721/1924. P. sz.)

A nem vitás ügyállás szerint a panaszos részvénytársaság az alkalmazottai évi javadalmazását írásbeli megállapodás alapján törzsfizetés és működési pótlék címén havonként, ezenkívül beszerzési segély, családi pótlék és rendkívüli drágasági segély címén negyedévenként egyenlő részletekben fizeti ki és ezek után az illetmények után 1924. január 1-től augusztus 30-ig terjedő időben az általános kereseti adót akként vonta le, hogy az alkalmazottak által a havonként és negyedévenként kapott illetményeket elkülönítve vonta adó alá.

Az említett hónapokról összeállított illetményjegyzéket a III. ker. előjáróság felülvizsgálván, az adózó ellen le nem vont és be nem szállított adó ötszöröse erejéig fizetési meghagyást bocsátott ki azon az alapon, hogy a havonként és a negyedévenként kifizetett illetményeket nem elkülönítve, hanem együttesen kell adó alá venni. A panaszos által a fizetési meghagyás ellen beadott és az 1922:XXIII. t.-c. 17. §-a 5. bekezdésére és az 1922. évi 180.000 sz. utasítás 71. §-a 4. bekezdésére alapított felebbezést az adófelügyelőhelyettes elutasította azzal az indokolással, hogy a bemutatott szerződésekben megállapíthatóan az alkalmazottak járandóságát évi összjavadalomként állapítván meg, a most idézett törvényhelyben szabályozott lerovási módra a panaszos igényt nem tarthat és mert a panaszos szokatlan eljárása azt a gyanút kelti, hogy a panaszos az évi összjavadalmat negyedévenként esedékes háromféle címre

csak a magasabb adótétel elkerülése okából bontotta fel. Az adófelügyelőhelyettes határozatát a munkaadó panasszal támadta meg a fellebbezésében már idézett jogszabályokra utalással és tiltakozott a megátadott határozat indokolásában kifejezett gyanúsítás ellen.

A panasz alapos. Mert az idézett törvényhely világosan kifejezett rendelkezése nem hagy fenn kétséget az iránt, hogy a havonként kifizetendő illetményeket és a negyedévenként kifizetendő járandóságokat nem összevonva, egy összegben, hanem elkülönítve kell adó alá vonni. Teljesen közömbös az illetmények egy évi összegben való megállapítása is. Mert a többször idézett, 5. bekezdés e helyütt alkalmazandó második mondata világos rendelkezése szerint, az elkülönítve adó alávonásnak minden feltétel, vagy korlátozás nélkül, tehát az összajavaldalmazás évi összegben való megállapítása esetén is, helye van akkor, ha az adózónak havonként rendszeresen kifizetendő illetményein kívül negyedévenként kijáró illetményei is vannak, mint a jelen esetben a panaszos alkalmazottainak. Nem helytálló a szóban forgó, negyedévenként esedékes háromféle illetmény szokatlan voltára való hivatkozás sem. Mert negyedévenként kifizetendő különféle pótlékokról és jutalékokról maga az idézett törvényhely szól és köztudomású, hogy ilyen, a szóbanforgóknál sokkal többféle című és más esedékességű illetmények ugy a köz- mint magánalkalmazottaknál, főleg a korona értékének állandósulása előtt, általában szokásosak voltak. Ezért és mert a többször idézett 17. §. 2—5. bekezdéseiből nyilvánvalóan az adó alávonás módja a kifizetés havi és negyedévi időpontjaihoz igazodik, a panaszt alaposnak kellett itélni.

A város magánjelleű vállalkozása a társulati adó alól mentes. (Közigazgatási bíróság 3626/1925. P. sz.) Nem lehetett a panasznak helyet adni a megátadott határozatban foglalt s a bíróság által is elfogadott indokokon felül még azért sem, mert a székesfőváros tulajdonát képező közterületeknek akként való hasznosítása, hogy az ott közzétett, illetve, onnan látható hirdetésekért díjakat szed, a székesfővárosnak a tulajdonjogban gyökerező magánjelleű vállalkozása, melyet a tanács pénzügyi és gazdasági osztályának a panaszíráshoz becsatolt jelentéséből kitűnőleg is önálló üzemmént üzleti alapon, a szerződéses alkalmazott által kezel, s amelyet a bemutatott szabályrendelet szerint bérbé is adhat. A beszédett hirdetési díjak tehát nem közjogi természetűek és közszolgáltatóknak nem is tekinthetők.

A végrendelet érvénytelenítésének kimondására irányuló per, ha egybő vagyoni jogi igény nem érvényesítették, megbecsülhetetlen értékűnek tekintendő. (Közigazgatási bíróság 504/1924. P. sz.) A panaszos keresetében — melynek tárgyalásáról a szóbanforgó jegyzőkönyv felvétellett — a néhai özv. D. K.-né által 1919. évi január hó 16-án alkotott „végrendelet-visszavonó nyilatkozat, illetve végrendelet” ítéletileg érvénytelennek nyilvánítását és félretételének kimondását kérte anélkül, hogy egyidejűleg bármiféle vagyoni jogi igénynek bárkivel szemben való megítélését vagy valamely vagyoni jogi igény megállapítását is kérte volna. Nyilvánvaló tehát, hogy a nem örökösödési jogot tárgyazó, hanem egyedül és kizárólag megállapításra irányuló per nem tekinthető olyannak, amely megbecsülhető va-